

Uit de congres-bezinningen

In zijn inleidende bezinning bij de start van het congres hield Pater Joris, proost van COV-Vlaams-Brabant, een uitdrukkelijk pleidooi voor solidariteit.

Verantwoordelijkheid en solidariteit liggen aan de oorsprong van het COV, maar 'solidair zijn en blijven' op een keerpunt in de geschiedenis van het COV is niet evident!

Voluit voor solidariteit kiezen, doen wij op grond van ervaring. Wij hebben in onze COV-geschiedenis bewezen dat wij uitdagingen aankunnen in de ambiguïteit van de werkelijkheid. Wij hebben schitterend pionierswerk verricht voor een beter en rechtvaardiger onderwijs.

De uitdaging vandaag is duidelijk: nieuwe situaties met moeilijke vragen. Willen wij als COV gereduceerd worden tot een organisatie van 'ieder voor zich' of stappen wij mee in een ruimere organisatie van solidariteit?

Onze ervaring van solidariteit heeft verre en diepe wortels in de bijbelse traditie. Pater Joris maakte daarbij de volgende vergelijking. Het is met het Rijk Gods als met een grote architect van een syndicaal-pedagogische organisatie. De architect trok erop uit om een kerngroep samen te stellen om zijn organisatie in goede banen te leiden. Nadat hij aan deze groep zijn opdracht had gegeven, koos hij nog een aantal andere groepen uit om mee te werken. De fundamentele kracht van de organisatie was 'solidariteit'. Solidariteit tussen alle medewerkers en solidariteit binnen een groter verbond. Nadat hij met de werkgroepen was overeengekomen, gingen zij heen, zoekend hoe zij hun opdracht konden realiseren.

Toen de organisatie stilaan vorm begon te krijgen, riep de architect zijn werkgroepen bijeen in een grote samenkomst en zei:

■ Ik had honger naar een kerngroep die respect en rechtvaardigheid, verantwoordelijkheid en solidariteit tot stand zou brengen op het micro-, meso- en macroniveau. Jullie hebben dat tot nu toe al betracht, mijn gelukwensen daarvoor!

■ Ik had dorst naar medewerkers die uitgaan van de eigentijdse noden op pedagogisch en syndicaal vlak, medewerkers die er alle geledingen bij betrekken op een volwaardige en democratische wijze. Jullie hebben dat tot nu toe al betracht, mijn gelukwensen daarvoor!

■ Ik wilde er alle kinderen, alle jongeren, alle vreemdelingen bij betrekken, ook en vooral die met zorgvragen en hun begeleiders, zodat ieder zich welbevindt en van binnenuit betrokken wordt. Jullie hebben dat tot nu toe al betracht, mijn gelukwensen daarvoor!

■ Ik zat verveeld met een verouderd onderwijsstelsel dat medewerkers uitbluste en ziek maakte. Ik wilde vernieuwing in de hand werken, zodat leren weer een aangename bezigheid wordt voor alle kinderen en alle personeelsleden. Jullie hebben dat tot nu toe al betracht, mijn gelukwensen daarvoor!

■ Ik zag dat leden gevangen zaten in hun commercieel eigenbelang, nood hadden aan een rechtvaardige financiële ondersteuning voor alle

medewerkers. Er is duidelijk gewerkt aan een klantvriendelijk dienstbetoon en ondersteuning, Jullie hebben dat tot nu toe al betracht, mijn gelukwensen daarvoor!

Al wat jullie tot nu toe gedaan hebben voor een van deze groepen, hebben jullie voor Mij en voor mijn Godsrijk gedaan, en dat wil ik met jullie delen. Komt en ontvangt het loon dat voor u gereed is vanaf de grondvesting van mijn Rijk.

Nu beseften ze allen dat er geen eersten en geen laatsten waren, maar alleen gelijkwaardige medewerkers, ieder op zijn eigen niveau. En zij ontvingen allemaal hetzelfde rechtvaardige loon. Zij namen het dankbaar aan en waren tevreden. Hun solidariteit was voelbaar, nog meer dan tevoren!

Toen sprak Hij: Wij staan nu op een keerpunt. In wat jullie gedaan hebben is mijn Rijk al gekomen, maar nu moet het nog groeien voor een nieuwe toekomst. Nemen jullie de uitdaging aan? Toen werd het stil.

Het hoeft ons niet te verbazen dat twijfel, onzekerheid en angst een rol spelen bij dit keerpunt. Maar het geloof in wat wij zijn vanuit ons verleden en het vertrouwen in de opdracht van vandaag, is de grondstof van onze samenhang. Die is sterker dan de onzekerheid, de angsten en de moeilijkheden. En dat wij dan samen achter de genomen beslissing staan met de kracht van onze solidariteit om het stappenplan naar één nieuwe ACV-onderwijscentrale moedig door te werken, zodat wij er wederzijds verrijkt uitkomen. Zo werken wij aan een nieuwe toekomst, alhoewel die ons niet toebehoort.

Rik Renckens, de proost van COV-Limburg, nam ons in zijn bezinning op zaterdagmorgen mee op weg in het betekenis geven aan een keerpunt in ons leven.

Een keerpunt is het ogenblik waarop een plotse wending in de ontwikkeling van een gebeuren plaatsgrijpt. Het is de plaats waar iets of iemand keert, terugkeert naar het vertrekpunt of zich keert naar een nieuw doel.

Als onderwijsvakbondsbeweging kunnen drie omschrijvingen van 'keerpunt' ons helpen om ons te 'keren' naar onze binnenkant.

Het eerste dat ons voor ogen staat, is het kind in onze klassen en scholen. Dat kind willen wij door ons werk lanceren op zijn levensbaan naar geluk, naar toekomst, naar waardevol leven. Dat kind zou ons dagelijks keerpunt moeten zijn naar de kern van ons werk.

Als wij ons naar binnen keren in vakbondsverband, dan zien wij ook de anderen. Zij kunnen

ons tweede keerpunt zijn. Vakbondswerk is werk voor en met anderen. Wij denken hierbij niet aan ons eigen belang, maar aan het belang van allen. Vraag je niet af wat de vakbond voor jou kan doen, maar vraag je af wat solidariteit voor jou betekent.

Als wij ons naar binnen keren als gelovigen, dan zien wij iemand die ons ondersteunt om telkens weer tot een keerpunt te komen. Over dode momenten heen, als wij het niet meer zien zitten. Op die dode momenten is Hij nog met ons. Zijn Geest blijft in ons sluimeren en lichten. Hij zoekt mij op en neemt mijn zwakheid op Zijn schouders. Als wij dat durven te aanvaarden, dan is het keerpunt gekomen. Dan kunnen wij weer gekeerd en bekeerd verdergaan.

